

Kázání Marka Vanči z 5. dubna 2015 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Lk 24, 1-12

II. čtení: Ex 14, 15-31

Milé sestry a milí bratři,

dumat nad tím, jak k tomu došlo, jak se to stalo, že se otevřelo moře, aby Izraelci prošli bez újmy a jak to, že hned vzápětí pohltilo egyptské pronásledovatele, elitní bojové vozy, to zkoumat ani vysvětlovat skutečně nebudeme. To necháme luštitelům záhad a televizním scénáristům pořadů jako byla Akta X.

Povšimneme si toho, že zde jedná Bůh. A že je zcela jednoznačně na straně svého lidu. Tvoří nové a překvapivé věci, bojuje za něj a místo něj, dává svému lidu vítězství. Vlastně si svůj lid tvoří, vytváří, pracuje jako při stvoření.

Cesta z Egypta jistě nebyla snadná. Zpočátku se zdálo být vše v pořádku. Kdesi vzadu zůstal otrocký svěřák Egypta, který tak sebejistě držel Boží lid ve své moci. Po Hospodinově zásahu/pobití všeho prvorozeného/ však faraon ještě rád Boží lid pustil. Cesta pouští zprvu rychle ubíhala. Najednou se ale situace začala zhoršovat. Když se Izraelci utáboří, aby si chvíli oddechli, kousek od moře, objeví se na obzoru egyptské vojsko, elitní eskadry smrti, které věští neodvratný a násilný konec.

Lid se poleká a začne panikařit. A terčem jeho poráženeckých nadávek a výčitek se stává právě Mojžíš. „Což nebylo v Egyptě dost hrobů, že jsi nás odvedl, abychom zemřeli na poušti? Co jsi nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta? Došlona to, o čem jsme s tebou mluvili v Egyptě: nech nás být, ať sloužíme Egyptu. Vždyť pro nás bylo lépe sloužit Egyptu, než zemřít na poušti“. Hodně rychle zapomněli, jaké to v Egyptě bylo. A to ještě pro tentokrát Mojžíšovi nevyčetli plné hrnce masa.... Jak vratká je víra Božího lidu, jak mělké kořeny má jejich důvěra v Hospodina, jak rychle se mění v rezignaci a nevěru!! Na obranu Božího lidu je ale třeba říci - ono je to ale těžké věřit, když ten Boží vysvoboditelský počín nemá stoupající úspěšnost, ba vlastně se jakoby zadrhne při prvním problému. Skoro to chvíli vypadá, že se to Bohu nějak vymklo z rukou, že celá záchranná akce skončí propadákem. Vidíš, vidíš, Mojžíši, my jsme ti to říkali, abys nás netahal z Egypta, však nám tam zase tak zle nebylo...

Ale Mojžíš připomíná Boží slib a lid nabádá: „Nebojte se, vydržte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin vysvobodí.“ A Bůh skutečně svému lidu nevěru a strach nevyčítá, naopak, začne se podivuhodně starat a začne bojovat za svůj lid. Oblakový sloup se zvedne a postaví se mezi utábořený Izrael a egyptské vojsko. Zaujme bojovou pozici, manévruje, zablokuje egyptské pronásledovatele. Bůh neshlíží na celou situaci odkudsi shůry, že by jen tak občas znuděně pošoupl nějakou figurkou, jako bohové na Olympu, ale vstupuje do děje, angažuje se ve prospěch Izraele. Není trapně nestranný jako pohanská božstva, ale je Bohem Izraele, je Immaneulem, je Bohem s Izraelem. A Hospodin Bůh zde tvoří novou skutečnost. Boží duch se vznáší nad celou situací a celé líčení nápadně připomíná zprávu o stvoření z Gn 1. Jedněm se stává oblak temnotou, druhým světlem. Uprostřed úzkostí Bůh odděluje světlo od tmy. Prchajícím je světlem, zotročovatelům tmou a proto se nemohou přiblížit a napadnout uprchlíky. Hospodin v pravý čas tvoří novou situaci, mění poměr sil, kazí plány zla a temnoty. Těm, kteří jdou v zástupu svobody a spásy je světlem, těm, kteří ztělesňují otroctví a záhubu, je tmou.

A Boží služebník Mojžíš vztáhne ruce a rozetne vody moře, oddělí je od sebe a z východu, jakoby ze zaslíbené země, zavane čerstvý vítr Boží spásy. Cesta je volná, Izraelci mohou popadnout své rance a mohou jít. Bůh jim otevřel cestu z bezvýchodné situace. „Izraelci šli prostředkem moře po suchu. Vody jim byly hradbou zprava i zleva“.

„Stalo se pak v bdění jitrním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských ze sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko Egyptské /K/. Toto „stalo se“ je jedním z nejslavnějších ve SZ. Stalo se, že Hospodin pohleděl ze sloupu ohnivého a oblakového. Vyhlédl tak, jako se vyhlíží z okna, juknul se ven, a toto jeho podívání se, toto juknutí, vneslo chaos do nepřátelských řad. Tady bojuje Bůh Izraele, stačí mu se jen letmo podívat, jen se juknout ze sloupu ohnivého a oblakového a nepřítel je

v koncích. Z egyptských vozů jsou rázem neovladatelné vraky, protože se jim lámou a uvolňují kola. Jedno juknutí Boží slávy a egyptské elitní komando se špičkovou technikou je úplně v koncích. Obtěžkala a znemožnila ho blízkost Svatého Izraelského, dolehla na něj sláva Páně.

A než se nad nimi zavřela voda moře, viděli Izraelci Egyptany tak, jak nikdy potom. „A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z ruky Egyptských“. /v. 30 K/.

Příběh ukazuje krásně Boží jednání. Mojžíš sice zvedá ruce, ale Hospodin klestí cestu vpřed. Duje Duch /vítr/ jeho svobody a všechny otrocké překážky musí uhnout. Duje Duch nového začátku a beznaděj musí ustoupit. Duje Boží Duch života a smrtící vody musejí srazit podpatky a poslušně se seřadit do špalíru kvůli Izraeli. Tak se Duch Boží vznášel nad vodami Rákosového moře a udělal v nich cestu pro Izraelce. Tak Hospodin formoval, tvořil svůj lid.

Hospodin svým činem před svítáním zachraňuje svůj lid. Na sklonku prvních Velikonoc si vytvořil svůj lid definitivně zachráněný z egyptského otroctví. Na sklonku vánoční noci se narodil Ježíš. A na konci velikonoční noci, v jitře prvního dne po sobotě, stvořil Hospodin Bůh vítězství pro svého Syna, pro ukřižovaného a pohřbeného Ježíše. Žádná síla nemohla Bohu zabránit, aby svého Syna vzkřísil z mrtvých. Nikdo nemohl překazit, aby Ježíš naplnil jeho vůli. Tak jako moře muselo ustoupit před Boží mocí a muselo poslušně propustit Boží lid, tak stejně musela smrt uvolnit své sevření a musela propustit Ježíše. Prostě se tak stalo, protože to Hospodin Bůh chtěl. Ta moc a síla, která ukončí každý život, moc smrti a zániku, nyní ztrácí svou děsivost. Ježíš otevírá svým vzkříšením nový prostor, nový rozměr života, dává nahlédnout za hranice smrti.

A ten nový rozměr otevírá pro nás. To kvůli nám vypráví bible příběh o slavném přechodu přes moře, o slavném vyvedení z Egypta. „ Tak uviděl Izrael velikou moc, kterou osvědčil Hospodin na Egyptu. Lid se bál Hospodina a uvěřil Hospodinu...“ Kvůli nám se vypráví v evangeliích příběh o vzkříšení, abychom uvěřili, že zotročující zlo, neporazitelná síla smrti, prohrála definitivně svou válku. Ten nejhorší zápas – zápas s nepřítelem, vůči kterému jsme byli úplně bezmocní, už Ježíš vybojoval za nás. On se nestyděl postavit se na naši stranu. A vybojoval nám vítězství. Díky němu jste, bratři a sestry, za vodou. Voda křtu vám to dosvědčuje. Hřích a smrt na vás nemají nárok. Díky Ježíšovu vzkříšení máte i vy naději zmrtvýchvstání.

Než se to stane, je s vámi Bůh skrze moc Ducha svatého. Ve dne oblak, v noci oheň. Tak jen dál, žádný strach. Vždyť oheň Boží přítomnosti hoří, světlo Božího vítězství osvětluje naši cestu. A nebojme se, ani ve smrti nebudeme sami, bude tam i na nás čekat ten, který třetího dne slavně vstal z mrtvých.

Amen